

Старий маестро з добрими руками,  
котрий гуманно причинив балкон, —  
на весь квартал з вікна його роками  
лунає писк майбутніх примадонн.

Сольфеджію, сольфеджію!.. Октави...  
колоратура... опера... вокал...  
Взискуйте слуху, слуху, а не слави!  
Нічого, звик. Усе життя звикав.

Вони приходять, гарні і негарні.  
До ваших послуг. Мріяла давно.  
Талант... мистецтво... Боже, є книгарні,  
театри, спорт, ну, зрештою, кіно!

Усі пищать. Усі вони сопрано.  
Усі співати хочуть Баттерфляй.  
Він каже:  
— Згодом. Зараз іще рано. —  
А верещать — хоч вуха затуляй.

Він каже:  
— Потім. Це ще перші кроки. —  
Він за урок чорніє, як земля.

Нічого. Справно платять за уроки.  
Він репетитор. Репетуйте. Ля!

На сто одна. Це, зрештою, природно.  
О Маргарита кольору бордо.  
Натхнення? Що ви? Зараз це не модно.  
Цікаво, як співала Віардо?

Що ви сказали? "Тоска"? Тоська. Так, Пуччіні.  
Аїда? Ні. Безсоння. Люмінал.  
Вам не дано. Пояснювать? Причини?!  
В кордебалет. В кафе. У персонал!!!

Десь люди, певно, затикають вуха.  
Ну, так, звичайно, грюкнуло вікно.  
О Боже мій, ні голосу, ні слуху...  
Ля, ля! Не сі, а ля!.. А, все одно.